

Arrest

nr. 207 178 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25 / 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2017 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in haar verklaarde hoedanigheid van echtgenote van een Franse onderdaan.

Op 23 januari 2018 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd geformaliseerd in een bijlage 20 met opschrift “*beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten*” en werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 25 januari 2018.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.07.2017 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornamen: N. M. S.

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: I.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kan zich niet beroepen op artikel 40bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op 25.07.2017 een aanvraag gezinshereniging werd ingediend op naam van S. N. M. S., geboren op (...) 1984, van Egyptische nationaliteit, om haar echtgenoot S. E., geboren op (...), van Franse nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Bij nazicht van de huwelijksakte dat de heer S. S. op 05.06.2005 in het huwelijk te zijn getreden met mevrouw S.; op dat ogenblik was hij in Frankrijk nog officieel gehuwd met mevrouw R. C., waarvan hij pas in 2010 wettelijk gescheiden is (schrijven procureur des Konings M. V. dd. 27.11.2017). Bijgevolg is hier sprake van bigamie (inbreuk op artikel 64BW en strafbaar gesteld bij artikel 391 Sw.).

Gelet op het feit dat bigamie in de Belgische rechtsorde aanzien wordt als in strijd met de internationale openbare orde (artikel 18 WIPR), wordt het huwelijk van betrokkene in België niet erkend. Het opent derhalve geen recht op gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de (materiële) motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Omdat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er in casu sprake zou zijn van bigamie

De bestreden beslissing stelt:

“(…).”

Voormelde beslissing is gesteund op volstrekt verkeerde premissen.

De chronologie van de feiten is als volgt:

- 1992: huwelijk met mevrouw R.*
- 2005: huwelijk met verzoekster*
- 2009: echtscheiding met mevrouw R.*
- 2015: echtscheiding met verzoekster*
- 2016: huwelijk met verzoekster*

Verzoekster heeft naar aanleiding van het verzoek tot gezinshereniging met haar echtgenoot alle aktes opgevraagd, alles laten legaliseren, alles beëindigd laten vertalen (zie stukken 5 – 8).

De verwerende partij heeft bij het onderzoek blijkbaar niet verder gekeken dan de eerste twee aktes: de huwelijksakte met mevr. R. van 1992 met in de kantlijn vermelding van echtscheiding in 2009, en de huwelijksakte met verzoekster van 2005. Zonder de verdere documenten na te zien heeft de verwerende partij blijkbaar reeds op basis van deze documenten geoordeeld dat er sprake zou zijn van bigamie.

De verwerende partij houdt op geen enkele manier rekening met het feit dat ook werd aangetoond dat het huwelijk van 2005 werd ontbonden in 2015, en dat verzoekster en haar echtgenoot zijn hertrouwd in 2016.

Verzoekster heeft al deze documenten opgevraagd, laten legaliseren, laten vertalen, om vervolgens vast te stellen dat de verwerende partij deze volstrekt naast zich neerlegt.

Verzoekster vraagt de gezinshereniging op grond van haar huwelijk met de heer S.. Van enige bigamie is geenszins sprake, gezien de heer S. van mevrouw R. is gescheiden in 2009, en verzoekster met de heer S. in het huwelijk is getreden in 2016. Op dat moment waren verzoekster en haar echtgenoot beiden alleenstaande. Van bigamie is niet de minste sprake.

Voor zoveel als nodig legt verzoekster alle stukken voor waaruit e.e.a. duidelijk blijkt.

De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen flagrant.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster voert in wezen aan dat de gemachtigde is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens doordat geen rekening zou zijn gehouden met de echtscheidingsakte van 2015 en de nieuwe

huwelijksakte van 2016. Aangezien de verzoekster en de referentiepersoon, haar Franse echtgenoot, na het huwelijk van 2005, uit de echt zijn gescheiden in 2015, zou er op het ogenblik van het nieuwe huwelijk in 2016 geen sprake zijn van bigamie nu haar Franse echtgenoot reeds in 2009 uit de echt was gescheiden met zijn voormalige echtgenote, mevrouw R.

De Raad stelt evenwel samen met de verweerder in de nota met opmerkingen vast dat de verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier bij haar aanvraag enkel de gelegaliseerde en beëdigd vertaalde huwelijksakte van 2005 heeft voorgelegd, terwijl uit niets blijkt dat zij voorafgaand aan de bestreden beslissing tevens de thans voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken betreffende de echtscheiding in 2015 en het nieuwe huwelijk in 2016 heeft overgemaakt aan de diensten van de verweerder. In het schrijven van substituut-procureur des Konings V. van 27 november 2017, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, wordt dit als volgt bevestigd: *“Niettegenstaande zij [de verzoekster] verklaart dat zij een tweetal jaar geleden uit elkaar gingen doch kort nadien opnieuw huwden, leggen betrokkenen geen echtscheidingsakte voor. Ook een recente huwelijksakte ontbreekt in het dossier.”* Aangezien bij de aanvraag slechts de huwelijksakte van 2005 was voorgelegd, kon de gemachtigde uiteraard geen rekening houden met de thans voor het eerst bijgebrachte stukken van 2015 en 2016.

Er dient op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, zodat de Raad, voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing, zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (*cf.* bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, *R.A.C.E.* 1994, z.p.).

Met haar kritiek en met de pas voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken kan de verzoekster dan ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing niet uitgaat van een correcte feitenvinding daar waar de verzoekster zelf heeft nagelaten om de thans bijgebrachte stukken naar voor te brengen in het kader van haar verblijfsaanvraag. De Raad treedt enkel op als annulatierechter en hij kan niet, in de plaats van het bevoegde bestuur, beoordelen of de verzoekster op grond van deze nieuwe stukken al dan niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad is geen feitenrechter die de bestreden beslissing kan hervormen. Het staat de verzoekster vrij om deze nieuwe stukken aan te wenden in een volgende verblijfsaanvraag.

De verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens of dat hij bepaalde stukken ten onrechte niet in rekening heeft genomen wanneer hij de bestreden beslissing nam. Het blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE